

Todella hiljaista huminaa kaikuu korvissani. Välillä se kovenee ja hetkessä vaimenee. Jossain vaiheessa se katoaa täysin ja vajoan uniin. Unissa ääni on pehmeä, kutsuva, se ohjaa minut kujaa pitkin vasemmalle. Kujalla on vaaleanpunaisia ruusun terälehtiä siellä täällä, keräilen niitä käsiini yksitellen. Lasken niiden määrän, niitä on tasan sata, kaunis luku. Poimin viimeisen terälehden käteeni ja ne muuttuvat seppeleeksi. Haluaisin pukea seppeleen päähäni, mutta jokin kieltää minua tekemästä niin. -Ei vielä, kuulen kuiskattavan. En ole yksin, suojelusenkelini puhuu minulle. Hän on kaunis, kauniimpi kuin kukaan. Pujotan seppeleen hänen kaulaansa ja hän hymyilee minulle irrottamatta otetta kädestäni. Hän suojaa minua parhaansa mukaan elämäni loppuun asti. Olen saanut onneksi todella ihanan ja taitavan suojelusenkelin, ilman hänen apuaan tuskin näkisin tätäkään unta. Kujan päässä on vaaleanpunainen pieni ovi, kävelen suojelusenkelini kanssa sen luo. Kuulen kuinka linnut laulavat tuttua sävelmää, olen kuullut sen ennenkin. Sävelmä on hyvin iloinen, täynnä voimaa, lupaus tulevasta onnesta. Hymy huulillani koputan oveen, ovi avautuu ja minut pyydetään sisään. Astun tanssisaliin ja joku tarrautuu kädestäni. Tanssin pyörteissä mekkoni ei olekaan enää se sama vanha repaleinen kesämekko, se on saanut pituutta, loistoa ja kauneutta omakseen. Hiukseni hulmuavat olkapäideni yllä, ne kihartuvat kuin itsestään. - Onko tämä taikaa? kysyin pariltani ja hän nyökkää. Kyseessä on taikuri, joka osoittaa minulle kattokruunua. Kuulen pientä kilinää, samassa kattokruunusta laskeutuu alas helmikaulakoru. Pujotan sen kaulaani ja tunnen oloni mahtavaksi. Osaan tanssia jokaisen tanssin tahdissa ja parit vaihtuvat tiuhaan. Suojelusenkelini tanssii muiden enkeleiden kanssa. Erotan suojelusenkelini hänen kaulassaan olevasta seppeleestä. Hän on niin iloinen pyörähdellen muiden enkeleiden keskellä. Kuitenkin on aika antaa tanssin mennä, kävelen kohti ovea. Mekko sulaa päältäni pois, se valuu nesteenä lattialle. Hiukseni suoristuvat, helmikaulakoru hajoaa tomuksi. Olen taas oma itseni, tarraudun jälleen suojelusenkelini käteen ja kävelimme ulos. Kun saavumme ulos, siellä alkaa sataa vaaleanpunaista vettä. - Kaunista, totean ja suljen silmäni. Vesi värjää hiukseni täydellisen vaaleanpunaiseksi, mutta väri ei kuitenkaan tahraa vaatteita. Päätän jatkaa polkua eteenpäin, nyt edessäni on suklaapaloja. Seuraan niitä, syön niitä. En osaa kieltäytyä edes unissa suklaasta, luulisi, että siellä edes osaisin sanoa ei. Suklaa loppuu kesken matkan, sen tilalle ilmestyy pirtelöä. Joku tietää, miten minut saa perille asti johdateltua. Juon pirtelöä innoissani ja saavun pienen talon luo. Talo on hyvin tuttu, lämmin, kotoisa. Kosketan sen pintaa, se on viileä ja hyvin sileä. Päätän astua ovesta sisään, suojelusenkelini sallii sen minulle. Ovi on tehty suklaasta, mutten kehtaa syödä sitä. Olisi todella ilkeää jättää joku ilman suojaa, turvaa, ilman syötävän herkullista ovea. Astuessani sisälle taloon vaatteeni muuttuvat jälleen. Päälleni leijailee kevyt kesämekko, jossa on kukkia. Kukat ovat punaisia ja liiloja, ne ovat sekaisin valkoisessa mekossa. Ne tanssivat kuin liekit, ne leijailevat kuin siemenet tuulessa, kuin hiekkamyrsky aavikolla. Mekossa olevat kukat rauhoittuvat hetken kuluttua, jolloin on hiusteni vuoro. Hiukseni kieppuvat ja kääntyvät asettuen muodostelmaan pääni päälle. Kampaus muistuttaa tiaraa ja kiharat laskeutuvat poskiani pitkin. Olen tyytyväinen ulkonäkööni. Juuri kun olen astumassa askeleen eteenpäin, suojelusenkelini kysyy: - Oletko valmis tapaamaan elämäsi rakkauden? Nyökkään ja kosketan edessä olevaa poikaa. Hän kääntyy ja hymyilee. En ole koskaan nähnyt ketään paremman näköistä: tumman ruskeat lyhyet hiukset, kastanjanruskeat silmät, valloittava hymy, niin ystävällinen katse, lämmin syli, jossa olisin turvassa maailman loppuun asti. Me halaamme ja kun avaan silmäni, olemme kahden suuressa kartanossa. En halua päästää pojasta irti, tuolloin tiedän, ettei minut tarvitsekaan. Minä määrään tätä unta. Poika ei irroita myöskään otettaan, me seisomme vain siinä. Kuulen hiljaista musiikkia, se saa oloni rauhalliseksi, hitaaksi. Aika ei kulu, aika on paikoillaan. Kellot lentävät

pois, me emme enää vanhene, me vain olemme. Ei tarvitse enää huolehtia kiireistä, koska niitä ei ole. Pienet keijut heittävät kimalletta ympärillemme ja katsomme toisiamme silmiin. Suljen silmäni ja raotan hieman huuliani. Poika kumartuu minua kohti ja juuri kun huulemme ovat kohtaamassa... -Teidän olisi aika poistua junasta! Säpsähdän hereille täydellisestä unestani. Konduktööri seisoi vierelläni ja osoitti ovea. - Me olemme nyt perillä, ulos unikeko. Kerään tavarani lähyllyltä ja viereiseltä istuimelta. Kännykkä, lompakko ja laukku. Kaikki mitä matkaani tarvitsen. Kävelen ovea kohti ja käännyn vasemmalle. Silloin näen, elämäni rakkaus seisoo asemalla odottamassa minua. Hänen ruskeat silmänsä loistavat ja hän alkaa hymyillä. Suupieleni nousevat ylös ja alan juosta. Poika juoksee minua kohden ja kun kohtaamme, halaamme. Halaamme niin pitkään, että juna ehti jatkaa matkaansa. Hiukseni hulmuavat tuulessa ja pojan syli on lämmin. Tuolloin poika kuiskaa minulle: - Viedään loppuun se, mikä jäi unessa kesken. Hän ottaa niskasta hellästi kiinni ja toinen käsi lepää alaselällä. Nyt suljen silmäni uudelleen ja tunnen, kuinka lämpimät huulet ovat omiani vasten. Samalla parhain olo koskaan lävistää vartaloni päästä varpasiin, tunnen kuinka poika hymyilee huuliani vasten. Minäkin hymyilen ja annan hetken viedä. Luulen, että se on parhainta niin.